

Kieran: VÝSLECH

Moje jméno je Ciarán, anglicky Kieran a jsem Ir. Můj otec byl Ir a má matka také. Moje příjmení není důležité, ale myslete si klidně, že se jmenuji McLochlainn nebo O'Hara, to nechám na vás. Narodil jsem se v Belfastu v Severním Irsku v té nejpříšernější díře, jakou si jen dokážete představit, pár let před tím, než vznikla v roce 1969 PIRA, Prozatímní irská republikánská armáda, do které hrdě vstoupil můj starší bratr Sean. Bylo to ten rok, co britští výsadkáři postříleli v Derry dvacet šest neozbrojených civilistů, protestujících za sjednocení Irska a nezávislost na britské vládě. Ten samý rok, co byla pozastavena činnost severoirského parlamentu a kontrolu nad naším historickým územím, nazývaným Ulster, Uladh, převzali Britové a vyslali do našeho kraje své speciální jednotky.

Příběh, který vám chci vyprávět, se ale stal o pár let později, kdy mi bylo sedmnáct. Ten rok spáchal můj bratr atentát na britského admirála Mountbattena. Viděl v něm hrdého a arogantního kolonizátora a zejména to dostal za úkol od své nacionalistické strany Sinn Féin (Naše věc), která bojovala za osamostatnění Severního Irska a vznik socialistické sjednocené Irské republiky. Bratr ten atentát nespáchal sám, to by nezvládl, ale jako věrný bojovník za nezávislost se na té akci velkou měrou podílel. A protože všichni, kdo se narodili v naší chudinské čtvrti, byli předurčení pro stejnou kariéru bojovníka, byl jsem i já součástí velkolepých akcí mého bratra. Dělal jsem jeho buňce spojku. Nikdo mi v tom nebránil. Náš otec byl tou dobou už čtyři roky na pravdě boží. Uchlastal se, a i kdyby žil, byl by na mě a na Seana spíš hrdý, než aby nám něco zakazoval. A matka? Pracovala jako servírka a musela z jednoho platu utáhnout celou rodinu. Nebylo divu, že si přivydělávala po nocích na ulici.

Tehdy jsem to nechápal, ale Sean říkal, že za naši chudobu můžou britští vykořisťovatelé a já mu to věřil. Vždycky jsem mu věřil a obdivoval ho, vysokého a silného hrdinu. A upřímně jsem nenáviděl britské vojáky, hlavně ty od speciálních jednotek, kteří šli Seanově teroristické buňce po krku a zatýkali a krutě mučili jeho kamarády.

Byl jsem šťastný jak blecha, když se podařil ten atentát na toho nafoukaného lorda, který byl ztělesněním všeho, co jsem nenáviděl – bohatství, moc a aroganci. Připadal jsem si ve svých sedmnácti letech neporazitelný, jako pán světa. Ani ve snu mne nenapadlo, že ta euforie nebude mít dlouhého trvání.

Začalo to tím, že zabásli Ryana. Vzpomínám si, jak z toho byl Sean hotový. Přihřít se domů, aby si sbalil pár věcí, které doma ukrýval. Vysvětlil mi, že došlo k hroznému maléru, že Ryana budou vyslýchat a mučit a že on se proto musí zdekovat. Řekl mi, že v tom umaštěném balíčku, který vytáhl zpod

podlahy, je bouchačka a semtex.

Díval jsem se na něj s otevřenou pusou a nechápal jsem, co by asi tak mohli Ryanovi udělat, aby ho donutili mluvit.

"Svlíknou ho donaha, zmrskají ho jako koně, a když i tak nepromluví, budou mu pouštět do ptáka, koulí a do zadku proud. Nakonec promluví, tak jako každý," vysvětlil mi Sean rychle a hodil si batoh s věcmi na rameno. "Dej si na ty britský zmetky bacha, brácho," houkl ještě a byl pryč.

Bylo to vůbec poprvé, co mi neřekl, kam jde. Dřív jsem to vždycky věděl mezi prvními, byl jsem přece jeho spojka. Vždycky, když jeho buňka něco chystala a Sean zmizel z domova, nosil jsem mu zprávy, jídlo a často i zásilky. Urazilo mě to, myslel jsem si, že mi nevěří a vůbec jsem si nepřipouštěl, že kdyby mě britští vojáci dostali, tak bych při výslechu určitě promluvil. Bylo mi přece už sedmnáct a byl jsem zocelený ulicí. Velký tvrděák Kieran. Dokonce jsem už měl svou holku a miloval se s ní a taky jsem měl práci přidavače na stavbě. Byl jsem zodpovědný a dokázal se uživit. Měl jsem pocit, že na mě nikdo nemá.

Ryan promluvil šestý den a hned tu noc vtrhla do našeho bytu zásahová jednotka SAS. Vojáci v černých kuklách vykopli dveře a prohnali se těmi třemi místnostmi jako tornádo. Řvali přitom jak na lesy a mávali kolem sebe zbraněmi. Bezohledně mě vytáhli z postele jen ve spodním prádle a praštili mnou o zem.

"Kde máš bratra, ty sráči?"

Ležel jsem na břiše vedle postele a sledoval bezpočet kanad, dupajících našim malým a zanedbaným bytem. "Já nevím, kde je. Odstěhoval se," vyloudil jsem ze sebe konečně rozřesenou odpověď.

"Kde máš matku?"

"V práci," odsekl jsem, protože mi bylo jasné, že máma má zase druhou směnu na ulici a já ji za to nenáviděl.

"Fajn, tak já toho sráče prohledám a sbalíme ho. Podle Ryana dělal bráchovi spojku, takže nám určitě má co říct." Byl to velitel toho speciálního komanda, který rozhodl o mém dalším neslavném osudu.

Nechápal jsem, kde mě chtějí prohledávat, když jsem byl skoro nahý, ale brzy jsem pochopil. Dva vojáci mě drželi a velitel si navlékl latexové rukavice. Nejdřív mi pročísl polodlouhé vlasy a pak mě donutil otevřít ústa. Připadal jsem si jak u doktora, když mi svítil baterkou do pusy a pod jazyk. Potom mi přešel rukama po hrudníku a přikázal mi zvednout ruce. Nakonec se podíval na mé slipy.

"Svlíknout!" zahákl ukazováček za gumu a pustil, takže mě guma bolestivě

švihla přes podbřišek.

Podíval jsem se na něj s očima navrch hlavy. Myslel jsem si, že si dělá legraci, ale to jsem se spletl.

"Mám ti pomoci?" optal se velitel a v jeho očích hrálo pobavení. Užíval si svou moc, kterou měl nad vyděšeným klukem.

Vyprostil jsem ruce, sevřené až do té chvíle pevně za zády a neochotně si stáhl spodní prádlo. Pak jsem si zakryl pohlaví rukama a schlíple čekal, co bude dál.

"Otoč se!" zazněl další příkaz a dva vojáci, kteří mě před tím drželi, mnou smýkli, abych příkaz vykonal.

"Ohnout a nohy od sebe," pokračoval velitel, zatímco vojáci mi vypáčili ruce za zády nahoru a hlavu stlačili dolů. Pak mi velitel doširoka rozkopl nohy a vzápětí jsem ucítil, jak mi rukama v rukavicích roztahuje půlky zadnice. Začal jsem se bránit, ale proti dvěma silným vojákům jsem neměl šanci. Drželi mě, zatímco velitel dosáhl svého a vsunul mi prst do konečníku, aby zjistil, jestli tam něco neukrývám. Chvilí tam prstem pohyboval a já se kroutil a skučel zčásti bolestí, zčásti potupou.

"Tak co, ještě pořád nevíš, kde je tvůj brácha?" ptal se velitel, zatímco si užíval neurvalé prstění mé zadnice, při kterém jsem balancoval na špičkách. Byl to divný, bolestivý a nepříjemný pocit, hlavně když prstem otáčel anebo ho pomaličku vytahoval. Přál jsem si, aby už to skončilo, protože velitel rozhodně nebyl jemný, ale odpovědět jsem mu nemohl. Jenom jsem podle pravdy potřásl hlavou. Opravdu jsem nevěděl, kam Sean zmizel.

"No jak chceš," oznámil mi velitel a konečně prst pomalu vytáhl z mé dírky, dobře si vědom, jak mi to je nepříjemné. Pak mi ještě zezadu bolestivě promnul varlata, osahal celý rozkrok a stáhl i předkožku, aby ponižující prohlídku dokončil. Nakonec přikázal vojákům, ať mne spoutají a odvedou do auta, tak jak jsem byl, nahý, jak mě pánbůh stvořil.

Odvezli mě do kasáren, kde jednotka SAS sídlila a kde se nacházely i cely předběžného zadržení. Po příjezdu do objektu, mi nejdřív sejmuli otisky prstů, pak mě vyfotili a nakonec jsem se musel osprchovat v ledové vodě a obléct do obrovské kombinézy, do které by se vešel snad i King Kong. Vypadal jsem určitě směšně, ale byl jsem za to oblečení vděčný. Po víc než hodině nahoty už jsem byl zdeptaný dost.

Strčili mě do cely bez oken, bez vybavení a jediného kusu nábytku. Byla temná a tak malá, že jsem se nemohl narovnat a když jsem si lehl na podlahu, musel jsem mít pokrčené nohy. Začal na mne padat strach, jako černý závoj. Ticho ve věznici bylo hrozivé, občas přerušené třísknutím kovových dveří a sem tam se zdálky ozval řev. Představoval jsem si Ryana, jestli je taky někde tady, jak asi vypadá a co s ním prováděli, že promluvil. Určitě to bylo něco příšerného, protože Ryan byl statečný a odhodlaný porazit Brity za každou cenu. Jistě by ho nezlomila obyčejná osobní prohlídka.

Vzbudilo mě bouchnutí dveří mé cely o stěnu. Vyletěl jsem, jako bych dostal elektrický šok. Ani nevím, jak jsem v té ponuré cele usnul, ale spal jsem docela tvrdě.

"Tak pojď mladej, odpovíš nám na pár otázek. Když budeš rozumnej, budeš do večera zpátky u maminky. Jesle tady nevedeme," posmíval se mi velitel komanda, se kterým už jsem měl tu čest doma.

Dva vojáci v kuklách, možná stejní, jako ti u nás, mi spoutali ruce za zády a odvěkli mě chodbami do místnosti, kde uprostřed stála dřevěná koza s koženými řemeny. Zůstal jsem na to vybavení zírat jako ve snách a pak jsem se začal ze všech sil bránit. Nevím, kde jsem v sobě vzal tolik síly a odvahy, bojovat spoutaný se třemi vojáky, ale nakonec mi to nebylo nic platné. Dostal jsem pár facek a několik ran pěstí do břicha, než jsem skončil přemožený na zemi a krotký jako beránek.

"Svlíkni se a ohni přes tu kozu," přikázal mi velitel a jeden z vojáků mi odemkl pouta, abych rozkaz mohl vykonat. Ještě chvíli jsem váhal. Nechtěl jsem jim darovat vítězství tak snadno.

"Tak podívej, já ti vysvětlím tvou situaci. Když teď neposlechneš můj rozkaz, dostaneš jednou tolik ran za kladení odporu," vysvětlil mi velitel věčně. "A pak místo domů půjdeš rovnou před soud za napadení veřejného činitele," dodal ještě.

"Opravdu mě pustíte, pane?" zjišťoval jsem s naprostou náctiletou naivitou.

"No jasně. Jestli nevíš, kde je Sean, jsi nám k ničemu. Nejdřív si ale ověříme, že nekecáš," velitel ukázal prstem, že trvá na tom, abych se svlékl.

Neochotně a pomalu jsem vstal ze země, kde jsem seděl a stejně pomalu jsem ze sebe sundal nadměrnou kombinézu. Chtěl jsem před velitelem zase zakrýt svou nahotu, ale ten jen nesouhlasně zamlaskal, a tak jsem ruce radši spustil podél těla. Velitel si mne chvíli beze studu prohlížel a pak dal vojákům rozkaz, aby mě ohnuli přes kozu a připoutali.

Skončil jsem v té nejpotupnější pozici, se zadnicí vyšpulenou a nohama roztaženýma a velitel si dobře ověřil, že jsem připoutaný opravdu pevně. Pak mě poplácal dlaněmi po pružných bílých půlkách a prohnětl je. Nakonec si vzal zase latexové rukavice, roztáhl mi řitní otvor, bezohledně vnikl jedním prstem dovnitř a posmíval se mým nesouhlasným reakcím.

"To se ti nelíbí, vid', irskej bojovníku. Jsi na tu svoji díru nějaký citlivej," konstatoval a přidal ještě druhý prst.

Zařval jsem bolestí a snažil se vyprostit z pevně utažených řemenů, což se mi nemohlo ani náhodou podařit a pevný stisk varlat mě zklidnil dokonale. Tiše jsem trpěl a bál se nejhoršího, že mě tady všichni ti vojáci znásilní.

"Tak co, hrdino, ještě pořád sis nevzpomněl, kde je tvůj bratříček?" zjišťoval velitel a stále vrtěl prsty v mé zadnici.

"Já to opravdu nevím, pane," zakřičel jsem zoufale a přál si jedině, ať ty prsty už konečně vyndá, nebo ať s nimi aspoň přestane pohybovat a otáčet. Měl jsem pocit, že mi to hýbe vnitřnostmi až k žaludku. Hrozně to bolelo, tlačilo a dřelo.

"No tak fajn," oznámil velitel vesele. "Takže teď dostaneš dvacet ran rákoskou a pak se tě zeptám znova."

Velitelovy prsty konečně mučivě pomalu opustily můj konečník a jeden z vojáků ke mně přistoupil a nacpal mi do úst roubík, který zajistil sponou na zátylku. To už ale stál velitel zase za mou vyšpulenou zadnicí s bambusovou rákoskou v ruce.

Nejdřív mě několikrát uhodil přes zadek těžkou rukou a konstatoval, že mi musí nejdřív prdel hezky rozehřát. Bolelo to, ale já ani necekl. Něco přece vydržím, říkal jsem si.

A pak se ozval strašlivý svist rákosky a bambus se poprvé v mém životě zakousl do pružného masa mého zadku. Zařval jsem do roubíku, protože velitel mě vůbec nešetřil. Měl jsem dojem, že mi prdel rozsekl napůl. V reakci na bolest jsem stáhl pŕlky, ale to se veliteli vůbec nelíbilo. Poplácal mě po čerstvém jelitu a přikázal mi zadnici povolit.

Švih! Švih! Prásk! Švih!

Vřeštěl jsem jako smyslů zbavený, zmítal se v poutech a tekly mi nejen sliny kolem roubíku, ale proudem i slzy. Prdel mě páčila, jakoby ji olizovaly plameny a jelita přibývala jedno vedle druhého nejdřív na vystrčené oblině mého zadku, ale pak už i zespod, tam, kde začínají stehna. A tam to bolelo ještě víc.

Švih! Švih! Švih! Prááásk!

Velitel se ze všech sil činil a po každé ráně počkal, dokud bolest neodezní a já znovu nepovolím pevně zaťaté pŕlky.

"Posledních deset ran ti trošku vylepším," oznámil mi velitel ve chvíli, kdy bolest už dávno dostoupila vrcholu, a já jen doufal, že bude brzo konec. Kdybych v té chvíli věděl, kde se můj bratr skrývá, prozradil bych to. Velitele jsem za to nenáviděl. Zlomil mě jako větvičku a já přísahal, že už se to nikdy žádnému nepříteli nepovede.

"Povol prdel, nebo ti pomůžu. Chci vidět tvoji vyšpulenou díru, hrdino," vytrhl mě z úvah velitelův hlas.

V naprostém zoufalství jsem poslechl a prohnul se v zádech. A pak jsem ucítil mezi pŕlkami něco vlhkého a chladného. Velitel to tlačil silou do mého konečníku v marné snaze překonat stále pevný svěrač.

"Roztáhněte mu tu prdel," zavolal nakonec na své vojáky, kteří hned ochotně přiskočili a velkou silou mi rozevřeli mé zmrskané poloviny.

Zaječel jsem bolestí nejen z doteku na pálicích oblinách ale i tou, která vystřelila z mého brutálně roztaženého svěrače. Veliteli se ten předmět konečně podařilo vtlačit do mého análu a já myslel, že zešílím. Prosil jsem, ať to vyndá, ale skrz roubík vycházelo ven jen nesrozumitelné huhňání.

"Seznam se s análním hákem, hrdino," pronesl velitel rozverně a pak za tu věc v mé zadnici zatáhl nahoru a k něčemu ji zajistil. Vřískal jsem do roubíku jako siréna a snažil si ulevit od bolesti tím, že jsem maximálně vystrčil zadek nahoru. I tak byl ale tah za můj konečník nesnesitelný.

"To máš za to, že jsi prdel před rákoskou pořád svíral. Teď už to neuděláš," vysvětlil mi velitel. "A aby sis to s tím hákem užil, tak ti přidám dalších deset ran jako bonus."

Švih! Švih! Švih! Švih!
Švih! Švih! Švih! Švih!

Velitel nelítostně pokračoval a já visel na análním háku, vyšpulený na maximum a vystavoval tak svou kdysi bílou zadnici rákosce napospas. Rány mlaskavě dopadaly na můj zadek, který žhnul jako pekelný oheň a já měl dojem, že nastala má poslední hodinka. Každý dopad rákosky mě donutil ucuknout, takže bolest z nataženého konečníku se stupňovala k agonii a jako dovršení všeho mne velitel párkrát švihl svisle přesně přes rozevřenou rýhu a zasáhl i pohupující se varlata, která tančila v rytmu úderů pod mými vysazenými půlkami.

Konec výprasku jsem ani nevnímal. Probralo mě až odstranění roubíku z mých úst. Všechno ostatní, řemeny i anální hák, ale zůstalo na místě.

"Tak co, hrdino, co tvůj bratr?" Velitel si poplácával rákoskou do dlaně a prohlížel si můj usazený obličej.

"Pane, já opravdu nevím, kde je. Další bití už nesnesu. Řekl bych vám to! Bratr odešel ten den, kdy jste dostali Ryana. Vzal si pár věcí a řekl, že musí zmizet, protože Ryan bude mluvit. Prosím, vyndejte ten hák, já opravdu nic nevím," brečel jsem nejen hroznou bolestí, ale i studem. Prozradil jsem všechno, kromě toho semtexu a pistole pod podlahou našeho bytu. A to byla chyba.

"Ty chceš asi vyměnit ten hák v prdeli za větší, co? Pak by sis možná vzpomněl, co Sean schovával pod prkny podlahy. Anebo si myslíš, že jsme úplně blbí a neprohledali jsme váš byt se psy?"

Velitel nejdřív zvedl hák, na kterém jsem visel, takže jsem měl dojem, že mě snad roztrhne a potom mě třikrát rychle přetáhl rákoskou po napjatém zadku. Po té konverzační přestávce zaútočila bolest s novou silou a já si málem přetrhl hlasivky, jak jsem řval.

"Promiňte, pane! Omlouvám se, ale zapomněl jsem. Sean tam měl schovaný semtex a pistoli," vyspal jsem ze sebe spěšně.

Švih! Švih! Švih! Prááááask!

Dostal jsem ještě deset rychlých a pěkně silných ran za to, že jsem lhal. Potom mě odpoutali od kozy, ale musel jsem ještě zůstat ohnutý a nehýbat se. Bylo mi jasné, že má muka ještě neskončila, ale velitel mi po chvíli brutální hry s hákem v mém zadku, vytáhl i tento mučicí nástroj. Úleva to byla neskutečná, ale můj roztažený konečník hrozil, že neudrží vůbec nic. Přesně takové pocity jsem měl a velitel to na mě dobře poznal. Začal se smát, že plenky pro irské hrdiny nejsou na skladě, takže musím vydržet až domů, jinak že si to šeredně odskáču. Potom mi konečně dovolil se narovnat a hodil mi roztrhané prostěradlo, do kterého jsem se mohl zabalit, aby mě domů nevezli nahého, jako prst.

Až do okamžiku, dokud mě nevysadili z auta u našeho bytu, jsem nevěřil, že mě propouštějí. Celou cestu jsem ležel skrčený na zadním sedadle vozu a chránil si zmrskanou, zmučenou zadnici před kontaktem s čalouněním. Měl jsem pocit, že si sednu nejdřív za dva týdny. A pak jsem měl ještě jeden silnější pocit. Upřímnou a velice silnou nenávist k vojákům, kteří mne mučili, vyslychali a zlomili. Byl jsem rozhodnutý se už nikdy nenechat chytit a znovu zlomit, ale věděl jsem, že to nezávisí jen na mně. A vojáci SAS byli velmi vytrvalí.

www.spankboy.cz